

מסורת הש"ס

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

יג.

גליון הש"ס

(א) וספיה דקרא לאלהך לא פלחין...
(ב) ומסורה לה פלחין...
(ג) ופליגי רבנן...
(ד) ופליגי רבנן...
(ה) ופליגי רבנן...

ידלק קטליה דוד לשמיה. שהיה חייב מיתה: לאורך גיפא. לנעקה ולא לשנת איש יהודי ואיש ימני גרמו לי הנער הזה: אינני גוברין יודאין כו'. וספיה דקרא לאלהך לא פלחין...
כל דבריך אחד טו. כנגד הספר היה אומר כל דברך דברי הימים אחת הן הרכה שמות אחת מוכר פלוגי ופלוגי וכולן אחד אחד טז: ואנו יודעין לדורשן. ואש"פ שקמתם אותן אלו נתתן אל לבנו עד שאנו יודעין לדורשן. משום דלמרטין לעיל כל הכופר בע"ז נקרא

דלמרטין לעיל כל הכופר בע"ז נקרא כתיב: לרחוק לעצול ולשון גירות: והלא כלב שמו שנכלב משמע קרא: הכי גרסין וישא כתיב שמרדה כנולו כיום אביה. ולכן נשמנה שמה בליקומין הללו: שגלה מעלמו. מדלל כתיב אשר היה מן הגולה אשר הגלתה וכתיב אשר הגלה עם הגולה משמע שלא היה כשאר ישראל שגלו על כרמך והוא גלה מעלמו כמו שעשה ירמיה שגלה מעלמו עד שאמר לו הקב"ה לחזור: בין הדקדוקי שגלו לנכל. ובעיניה משמע קרא: אספתר. וירח. יפה כלבנה: ירקוקם היפה. כהדסה זו: אלא חוט של חסד משוך עליה. מלח הקב"ה לכן נרואית יפה לגומות ולאחזרוש: וכמות אביה ואמה טו לז. מחתר דכתיב: כי אין לה אב ואם אלא ללמדנו שאפי' יוס אחת לה היה לה אב ואם: כשעשה שנתעברה אמה מפ אביה. נמלא שלל היה לה אב משענה שנתעה. נקרות אז: וכשילדנה אמה מסה. ולא נרואית נקרות אס: ולרש אין כל. נחוריה משמע קרא: ככסה אמת. (ו) בת שבע: שהיפה מונה כסן ימי שבת. שהיפה משרתת לה אחת נחמד בשבת ואחמת בשני בשבת ואחמת בשלישי בשבת וכן כולן וכשהיגיו יוס שפחה של שנת יודעת שהיגיו שנת: וספיה דחוריה. כקוני"ש ענינו ומתקנת ימים עשרה נראה מלאייה טוב וכריהי נשר וגו': אפקיטין שמן זית שלל הייב שליט. גבי נמחות מן)ס: און כניאין אפקיטין גבי הניט פכול ועלן קאי ר' יהודה ואמר מהו אפקיטין מיעין. (ו) מלאייה: מנוטו של אסור רשע. גנומו סהו זה שהוא נועל נשים ומשלחן: כהנון נהנה מן הגוף. מפני הנייה. והעיד זין כהנון שהי מתכווין מן השמים לחבנה על בעלה: ביקש לטעום כו'. לכן נאמר מכל הנשים ומכל הנחלות: עבד משפיה כו'. חוזר לכמה ענינים לפימה שמגלה לו מוגלמה ולא הועיל וסמוך לה להאי קרא ובהקצן נחלות שנית וגו' אין אסתר מגדת מולדמה ואת עמה וגו' עבד משפיה עסודה לכבודה מה שלא עשה בשאר נשים: דלי כרנא. אמר בשביל אסתר אני מניח לכם מכסי גולגולתס היינו והנחה למדינות עשה: עבד פרדיישני. דרוניות לשרים כשמה והיינו דכתיב) זיתן ויתן משפת כיד המלך: (ל)

הנהרות הב"ח

(א) נב' ויפא לת בתיה נח פרעה: (ב) ויש' דיה ככסה אמת זו פת שבע: (ג) ר'ה מפעין מלאכי ומצויל הסיד:

הנהרות הגר"א

[א] נב' ויפא לת בתיה נח פרעה: (ב) ויש' דיה ככסה אמת זו פת שבע: (ג) ר'ה מפעין מלאכי ומצויל הסיד:

לעזי רש"י

בקי"ש (בקני"ש). כתיב דבר אחי מלווים.

מוסף רש"י

קדלי דחוריה. מוריס יסיס שקורין בקני"ש (חורין ו' ושט: כתיב). סמכות לא איתמסר. (ספחים ו' טז): אין שקורין ללפ"ס (מנחות י"ג טז). שלא הביאה שליט. שלא ניפלה אלת (חוריק ס': ולמה סכין אותו. היינו שמן המור וסגנ' ג'). שמשיר את השער. לפי שהא נוסך וז' כח (מנחות י"ג טז). ומערין את הבשר. (שקלי"ה פסחים י"ג טז). נדממה לו כאומרים וזיו אומרים כפיס' זו משלנו היל (ג'ט"ו).

רכינו חננאל

כל הפגורל יתום בתוך ביתו. מפלה עליו הכותב כאלו הוא ילדו. ונקראת היפה. מפני הדיחה צדקה. שהצדיקים נקראו חוסין. לקחה פורדי לו לתת. הוא משום ר' מאיר. לבית

9. ותיטיב תערה בעיניו ותשא חסד לפניו ויבהיל את המרוקיה ואת מניה למה לה אבת ושבע הנערות בקראוית למה לה כתיב המלך וישנה ואת נחוריהה לטוב ובחיקו תשכב ותהי לו כבת: שמואל ב יג. 10. והי המלצר נשא את פתגמם ויין משתיהם ונתן להם זרעונים: דניאל א טו. 11. ובהגיע חר נערה תערה לבוא אל המלך אחשוורוש ומין חיות לה כרת תגשים שנים עשר חדש כי בית המלך היה: וישנה עמו וישנה עמו: יצחק א טו. 12. בערב הוא באר ובכרך הוא שכה אל בית התגשים שני אל די שעששו סריס המלך שמר הפילגשים לא תבוא עוד אל המלך כי אם רפין כה המלך ויקראו לה כשם: אסתר ב יד. 13. ובהגיע ימי אסתר בת אביהל דר מרדכי אשר לקח לו לבת לבוא אל המלך לא בקשה דבר כי אם אמר אשר לאמר הני סריס המלך שמר תגשים ותהי אסתר נשאת חן בעיני כל ראייה: אסתר ב טו. 14. ותלקח אסתר אל המלך אחשוורוש אל בית מלכותו כחוש תגשיירי הוא ויש' שבת כשנת שבע למלכותו: אסתר ב טו. 15. והיאב את אסתר מכל תגשים ותשא חן וחסד לפניו מכל הבתולות והשם כתיב מלכותו וישיב מלכותו ויש' אסתר ב טז. 16. וישע המלך משתה גדול לכל ישריי ויקבריו את משתה אסתר וינחה למדינות עשה ונתן משאת כיר המלך: אסתר ב יז. 17. ובהקצן בתולות שנית ויקרדי ישב בשער המלך: אסתר ב ט